VRIJDAG 12 APRIL 1940. VERSCHIJNT EENMAAL PER WEEK VIJF EN DERTIGSTE JAARGANG — No. 15

de arbeid

ORGAAN VAN HET NAT. ARBEIDSSECRETARIAAT

Administratie: Brederodestraat 17-17a, Amsterdam. West. Tel. 83421

„Gebroken zal moeten worden met het kapitalistische stelsel om eigen volk voor goed te redden.
Strijd juist in deze tijd tegen democratie, tegen het kapitalisme, het toonbeeld van alle vernietigende machtswellust".

Hoofdkwartier N.S.B.
Strooibiljet 2
April 1940

HEEL HET VOLK LUISTERT

Gij luistert natuurlijk ook. Waarnaar? Naar de zenuwsloopende berichten van radio en pers over den oorlogstoestand? Berichten die vandaag zus en morgen zoo luiden? Berichten die niet in staat zijn ons de waarheid van het geweldig gebeuren van vandaag te doen zien? Is alléén in dezen tijd van beteekenis dat er oorlog gevoerd wordt tusschen verschillende Staten? Wij luisteren óók. Maar wij luisteren naar de waarschuwende stemmen die van den geestelijken achtergrond der dingen van vandaag ons toespreken. Zóó hebben wij leeren erkennen dat in diepste wezen de alle belangrijkste strijd van vandaag is:

DE STRIJD TUSSCHEN KAPITALISME EN SOCIALISME

Het is niet zóó, dat mannen en jongens van het ééne volk mannen en jongens van het andere volk willen doen lijden, willen dooden. Een leugen is het, dat mannen en jongens van het ééne volk vrouwen en kinderen van het andere volk willen doen verkommeren. Het gaat om heel andere dingen. Politieke leiders van het eene volk pogen door middel van een menschenslachting politieken leiders van een ander volk de macht te ontnemen. Nimmer in de geschiedenis der menschheid is het kapitalistische stelsel er voor teruggedeinsd elk middel te gebruiken ter handhaving en versterking van het kapitalisme. Het beproefde middel is:

OORLOG!

Millioenen mannen worden tegen elkaar opgejaagd. Millioenen vrouwen en kinderen lijden bitter verdriet. Honger en leed zijn de ongenoode gasten aan de tafels der menschheid. Millioenen levens worden bedreigd met bloedig geweld.

WAAROM?

OMDAT HET KAPITALISME NIETS, LETTERLIJK NIETS VAN ZIJN VEROVERDE MACHT WIL PRIJSGEVEN

Komt de arbeid tot zijn eer, dan is dat een nederlaag voor het kapitalisme. Komt de werker tot zijn recht, dan is dat de groote beperking van de macht van het kapitalisme. Gaat de volksche gedachte spreken, dan is dat een slag voor het internationalistische kapitalisme. Wordt sociale gerechtigheid geëischt, dan is dat: vernietigen het „goud- en geldbolwerk" van het kapitalisme.

DAAROM GAAT HET! DIT IS DE STRIJD VAN DEZEN TIJD!
DE HARDE STRIJD TUSSCHEN KAPITALISME EN SOCIALISME
Aan welken kant staat gij, werker van Nederland? Verdiep u niet in de dingen, die vèr weg liggen, maar verdiep u in wat uw eigen leven raakt. Strijdt, juist in dezen tijd,
TEGEN HET KAPITALISME - VOOR HET NATIONAAL-SOCIALISME
Nationaal, omdat gij alleen in en door eigen volk tot recht kunt komen.
Sociaal, omdat alleen langs dien weg uw recht verzekerd blijft.
DAAROM, STRIJDT MET ONS VOOR HET WAARACHTIGE SOCIALISME

NATIONAAL-SOCIALISTISCHE BEWEGING IN NEDERLAND
LEIDER: MUSSERT - HOOFDKWARTIER: MALIEBAAN 35, UTRECHT

Het Manifest van Mussert

Bedrieglijk en gevaarlijk

Een manifest van de N.S.B. in Amsterdam, althans in verschillende wijken, huis aan huis verspreid. Het karakter van dit manifest gaven wij reeds in onze titel aan. Laten wij het voornaamste uit het manifest lichten.

In wezen is de „allerbelangrijkste strijd van vandaag:

de strijd tussen kapitalisme en socialisme".

Het staat met dikke vette letters. Maar er staat nog veel meer. Mannen en jongens van het éne volk willen die van een ander volk niet doden. Het beproefde middel „ter handhaving en versterking van het kapitalisme is: OORLOG".

Honger en leed en nog veel meer, de oorlog zelf is er

„omdat het kapitalisme niets, letterlijk niets van zijn veroverde macht wil prijsgeven".

De strijd van onze tijd is „de harde strijd tussen kapitalisme en socialisme". Het „goud- en geldbolwerk" van het kapitalisme moet vernietigd worden. Daarom moet men in deze tijd strijden voor het nationaal-socialisme.

Dat is de verkorte inhoud van het N.S.B.-manifest.

EEN BEDRIEGELIJK MANIFEST.

Die N.S.B. ontstond en ging gedijen, naarmate de kapitalistische economie meer en meer in een slop geraakte. Het waren de kapitalisten zelf, die de N.S.B. vormden. Het was het „goud- en geldbolwerk", dat die N.S.B. aan het geld hielp voor haar kostbare propaganda. Wij denken aan Van Beuningen en Deterding. Ook nu wordt die N.S.B. gesteund door de bourgeoisie. In welke omvang en door wie weten wij niet precies. De boeken van de N.S.B. zijn nimmer geopend en gaan ook niet open. In hoeverre de nauwe binding met Hitler-Duitsland financiële voordelen aan de N.S.B. oplevert, kunnen wij alleen maar vermoeden.

Het manifest van Mussert is bedriegelijk, maar nieuw is het niet, wat hij doet. Wij weten, hoe Mussolini socialistische leuzen hanteerde om de weg naar de macht voor hem vrij te maken. Vandaag zal toch geen arbeider willen ontkennen, dat in Italië nog rasechte kapitalistische uitbuiting heerst.

Hitler eigende zich niet alleen de socialistische leuzen toe, hij deed het zelfs de socialistische liederen. Toch weten wij allen, dat er van socialisme geen sprake is in Duitsland. Het kapitalisme werd van zijn ondergang gered door het nationaal-socialisme, het proletariaat werd in nog grotere armoede gedompeld, de uitbuiting verscherpte.

De N.S.B. verklaart in haar program het privaatbezit voor onaantastbaar. Toch toornt zij tegen het kapitalisme. In de fascistische heilstaat is de sociale gerechtigheid even ver te zoeken als onder het „demo-liberale bewind".

De N.S.B. wil verbod van staking, uitbanning van de klassenstrijd. Het wapen van het verzet moet aan de arbeiders ontnomen worden, opdat de uitbuiting ongestoord kan plaats vinden. Dat is het „socialisme" van de N.S.B.

Die N.S.B. beschuldigt het kapitalisme er van deze oorlog te ontketenen. In de Tweede en Eerste Kamer stemde zij echter voor alle defensiebegrotingen, voor alle credieten, die de mobilisatie nodig maakten en sprak zich uit voor het slagkruiserplan.

Toen in 1933 proleten in uniform de vlag van het verzet op „De Zeven Provinciën" hesen en daarmede het kapitalisme in een van zijn gevoeligste en machtigste pijlers troffen, was het luitenant Coppers, die de bom wierp, waarvan meer dan twintig doden het gevolg waren. En toen enige tijd geleden die luitenant Coppers omkwam bij een vliegongeluk, eerde de N.S.B. zijn nagedachtenis en huldigde hem, den verdelger van zovele jonge arbeiderslevens. Zo ziet de strijd van de N.S.B. tegen het kapitalisme er uit. Het is gevaarlijk, omdat het valse illusies wekt.

EEN GEVAARLIJK MANIFEST.

Het kan illusies en hooggespannen verwachtingen bij de arbeiders wekken.

Het kan de aandacht trekken van hen, die het vertrouwen in de arbeidersbeweging, de vakbeweging en de arbeiderspartijen hebben verloren. Zo zijn er duizenden in dit kleine land, die zich teleurgesteld buiten die beweging hebben geplaatst of daarvan nog maar meelopers zijn gebleven. Bij hen kan de noodlottige gedachte postvatten: Waarom zou die nieuwe beweging niet de weg vrij kunnen maken naar wat in het manifest genoemd wordt

„het waarachtige socialisme",

het „nationale socialisme"?

Het is een feit, dat tegenwoordig de lectuur der Nazi's op die van de C.P.N. lijkt. Dat is waar, ook al gaat laatstgenoemde partij zo nu en dan tegen het nationaal-socialisme in. Dat gebeurt veel minder dan vroeger, maar het gebeurt ook nu nog! De C.P.N. stelt voorop, dat het verbond tussen Berlijn en Moskou een voor de arbeiders goede zaak is. De vroegere Duitse K.P. (K.P.D.) verkondigt op grond daarvan voor Duitse arbeiders de stelling: **„De hoofdvijand is het Engelse imperialisme".** Dat kunnen de Duitse arbeiders elk uur van de dag van de Hitlerpropagandisten horen. Daarmee worden zij **op de plaats rust gezet** tegenover het Hitlerfascisme.

De bladen van Mussert en die van de C.P.N. fulmineren om het scherpst tegen de „echte oorlogsdrijvers" van Londen en Parijs. Volgelingen van de C.P.N. worden in dat teken opgevoed en leren het Hitlerfascisme... met andere ogen zien. Daarvan profiteert de N.S.B. als zij een „anti-kapitalistisch" manifest verspreidt, zoals deze week in Amsterdam gebeurde.

De duizelingwekkende bokkensprongen van het Stalinisme bewerken, dat arbeiders **in de greep van het fascisme komen.**

Wie Stalin dient, **dient Hitler!**

Wie de Moskouse verbindingen met Hitler-Duitsland prijzen en daarin heil voor de arbeiders zien,

die dragen de verantwoordelijkheid voor fascistische besmetting van het arbeidersvolk.

Weest op jullie hoede, kameraden!

S. v. D.

Het „Nat. Dagblad" dient zijn meester.

Duitse N.S.B. propaganda.

Wie geregeld de kranten van de N.S.B. doorziet, die weet, dat het „nationale" karakter van Musserts garden sterk Duits besmet is.

De redactie van het „Nationale Dagblad" weert zich doorlopend op volle kracht en zou tengevolge hiervan herhaaldelijk door haar eigen lezers op de vingers getikt worden, als die lezers op hun beurt niet met een wat troebel nationaal bewustzijn te kampen hadden.

De voorpagina van het nummer, dat 1 April verscheen, deed het Duitse karakter van de N.S.B. propaganda duidelijk uitkomen. Het grootste deel van die voorpagina was ingenomen door twee artikelen; het ene behandelde het pas verschenen Duitse witboek met Poolse documenten en het andere de beschieting van IJmuider treilers door Duitse vliegers. Tot de bevolkingsgroepen, die veel van N.S.B.-zijde bewerkt worden, behoren de vissers. De mannen van Mussert zijn in normale tijden zeer begaan met hun lot. Het risiko van den visser in de Noordzee is door de laffe aanvallen, waaraan hij wordt blootgesteld door de helden van de Duitse luchtmacht zo groot geworden, dat elke nieuwe ramp de vrees van de treilerbemanningen doet toenemen. Het „Nationale Dagblad" moest het gebeurde met de „Protinus", de „Vikingbank" en de „S. S. Groen" wel releveren, brengt het relaas van de overlevenden, maar is opvallend sober in zijn commentaar.

Opvallend daartegenover de bijzondere animo, die naar voren kwam in dezelfde krant bij het uitstallen van de onthullingen, waarmee het Duitse propaganda-ministerie gekomen is.

Vette koppen: **„Politieke stormen in Amerika", „De Franse weezin tegen de Britse leiding", „Het Duitse witboek over de Poolse documenten bevat opzienbare bijzonderheden".**

De geuite beschuldigingen werden met vette letters gezet. Het effect van de publikatie moest zo groot mogelijk zijn; geen enkele leidende instantie in de wereld verdient zoveel vertrouwen als het knal-propaganda-apparaat van Goebbels! Wie twijfelt daaraan?

Wij citeren slechts de eerste en laatste alinea van het redactionele artikel:

„Maarschalk Pilsoedski heeft zich tot het laatst van zijn leven verzet tegen elke bemoeiïng van Groot-Brittannië met Centraal Europa. Honend vroeg hij op 2 April 1935 aan minister Eden, toen deze van de Engelse belangstelling voor Midden-Europa deed blijken, hoe de toestand in Jamaica was. Het standpunt van Maarschalk Pilsoedski was dus volkomen gelijk aan dat van Adolf Hitler. Ware de Maarschalk in leven gebleven, dan ware het de Britse diplomatie niet gelukt een vredelievende regeling tussen Duitsland en Polen te verhinderen."

— — — — — — —

„Men moet de vooruitziendheid van maarschalk Pilsoedski bewonderen, die nog in 1935 aan Eden verklaarde te wensen, dat Groot-Brittannië zich met zijn eigen koloniën zou bezig houden inplaats van zich met Midden-Europa te bemoeien. Ware Pilsoedski's testament geëerbiedigd, dan zou Europa thans niet in een oorlog zijn gedompeld, die na de zelfmoord van Polen de ondergang der demokratieën brengt. In zoverre wordt de vernieuwing van de wereld in volkse zin verhaast en brengt het bloedbad de verantwoordelijke krachten de doodsteek toe."

Wij hebben van onze kant de demokratie in de neergaande kapitalistische orde al lang niet meer bewonderd, toen de mannen rondom Mussert zich kiplekker gevoelden in dat kapitalistische systeem, althans nog aan geen actie dachten.

Wij hebben steeds in de praktijk van de koloniale overheersing der Westerse machten een duidelijke aanwijzing gezien van de voosheid en de onoprechtheid der demokratie.

Maar wij zijn niet krankzinnig genoeg om aan te nemen, dat de brede massa van blanken en gekleurden er op vooruit gaat, als het fascisme de teugels van het bewind in handen neemt. Wij kennen geen verlangen naar „de vernieuwing van de wereld in volkse zin!"

Als Hollandse nat.-socialisten, die hun hart verpand hebben aan het Hitlerregiem, zich daarom verlustigen in de moeilijkheden, die het Britse imperialisme in zijn koloniën en Dominions kent en in schrille kleuren de uitbuiting van de gekleurde volkeren in het Britse wereldrijk schilderen, dan spreekt niets zo sterk tot ons als de brutale onwaarachtigheid van zulk geschrijf. Zij zijn het immers, die de praktijken van den Nederlandsen kolonialen overheerser ten volle goedkeuren en die de onderdrukking van de vrijheidsbeweging in de Nederlandse koloniën met scherpe middelen willen toepassen. Zij zijn het, die de spot drijven met het verenigingsleven der Indonesiërs, die zich zelfs gedrongen gevoelde het stompzinnige interneringsgeweld te rechtvaardigen.

De lezers van het „Nat. Dagblad" slikken alle tegenstrijdigheden.

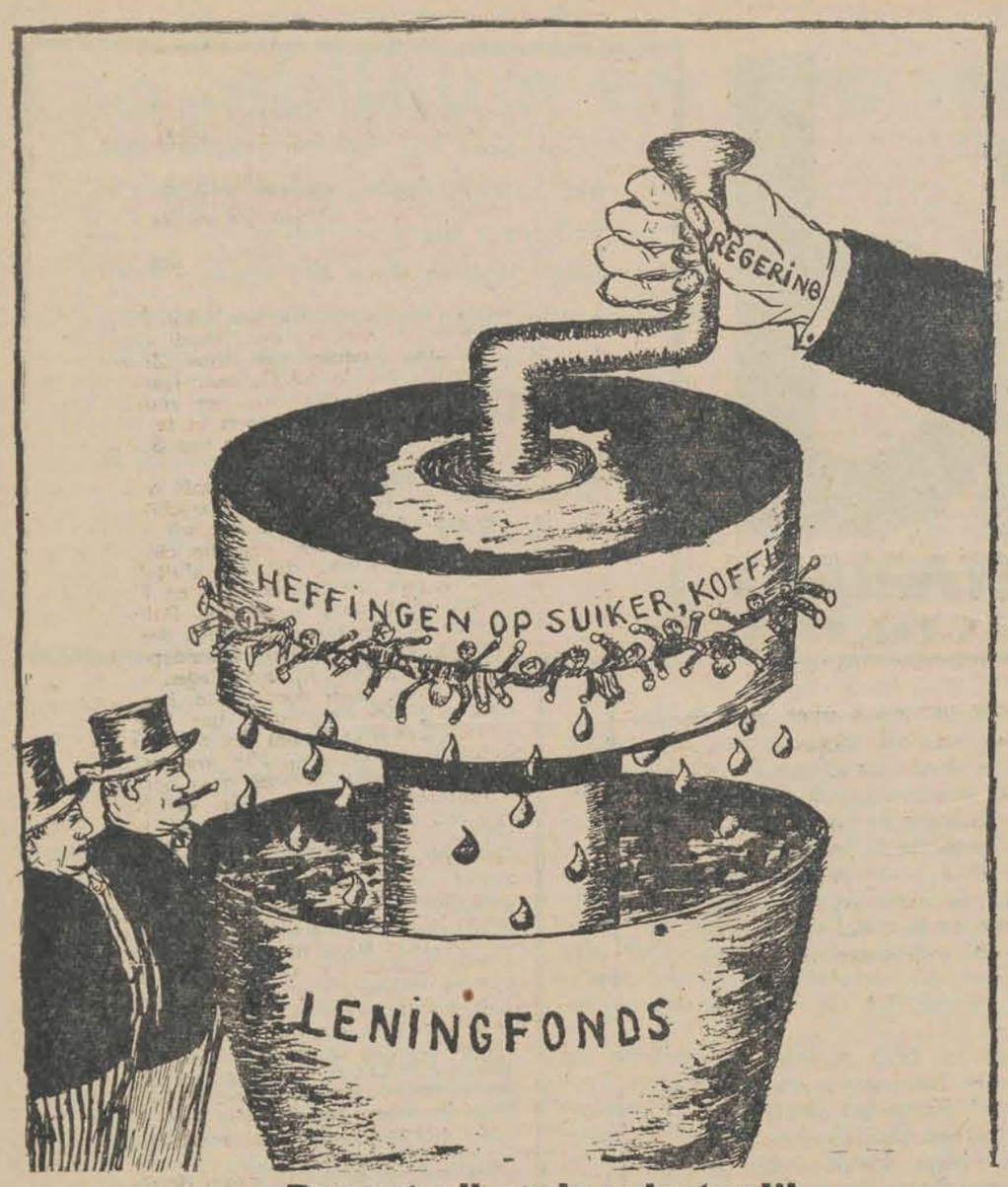

„Draagt elkanders lasten!"

De Oorlog en zijn Gevolgen.

STERKE VERMINDERING VAN HET HAVENVERKEER.

(B.). Het goederenverkeer in de haven van Rotterdam is in Februari van dit jaar volgens de gegevens van het Centraal Bureau voor de Statistiek weer sterk gedaald, mede tengevolge van het stopzetten van de Duitse kolenschepen naar Italië. In beide richtingen, dus zowel invoer als uitvoer, zijn slechts 576.014 ton goederen verwerkt tegen 1.040.980 in Januari en 2.888.544 ton in Februari 1939.

In Januari en Februari zijn slechts 921.907 (vorig jaar 3.828.887) ton goederen uit zeeschepen gelost, waarvan 55.306 (v. j. 3.020.210) ton massagoed en 366.601 (v. j. 808.677) ton stukgoed, en zijn 695.087 (v. j. 2.352.289) ton goederen in zeeschepen geladen, waarvan 538.510 (v. j. 1.951.796) ton massagoed en 156.977 (v. j. 400.593) ton stukgoed.

Ook het Amsterdamse havenverkeer geeft een sterke vermindering aan. In Februari zijn in beide richtingen 211.413 ton goederen verwerkt tegen 287.384 ton in de vorige maand en 465.578 ton in Februari 1939. Deze vermindering is ontstaan ondanks grotere aanvoer van granen, ertsen en verdere vermeerdering van de kartonuitvoer, terwijl ook de cijfers voor de uitvoer van meststoffen en kolen minder ongunstig waren dan in Januari.

In Januari en Februari zijn 325.614 (v. j. 604.819) ton goederen uit zeeschepen gelost, waarvan 187.493 (v. j. 341. 682) ton massagoed en 138.121 (v. j. 263.137) ton stukgoed, en zijn 173.183 (v. j. 372.872) ton goederen in zeeschepen geladen, waarvan 79.484 (v. j. 178.775) ton massagoed en 93.699 (v. j. 194.097) ton stukgoed.

Dat de steeds verdergaande vermindering van het havenverkeer in de beide grote havenplaatsen gepaard gaat met uitbreiding van het aantal werklozen, behoeft geen betoog.

NIEUWE INDIRECTE BELASTINGEN AANGENOMEN.

Mr. de Geer heeft in de Tweede Kamer niet veel moeite gehad, om zijn wetsontwerp, waarbij verschillende heffingen ten behoeve van het Leningfonds werden voorgesteld, aangenomen te krijgen.

Het leningfonds is bestemd om daaruit de mobilisatie-uitgaven te bestrijden. De geldleningen, die de regering heeft aangegaan en die nog zullen volgen, vereisen rente en aflossing. Deze moeten uit het leningfonds worden betaald. De regering wil nu nog in het jaar 1940 door heffingen op benzine, suiker en koffie en door opcenten op de successierechten achttien millioen gulden binnen halen. De volgende jaren verwacht men, dat deze heffingen 27 millioen zullen opbrengen.

In de Kamer, waar genoemd ontwerp vorige week aan de orde was, zijn bezwaren in het bijzonder tegen de heffingen op suiker (toch al zo zwaar belast) en koffie aangevoerd. Door deze indirecte belastingen wordt in het bijzonder het armste deel der bevolking, dat toch al reeds zwaar gebukt gaat onder de prijsstijgingen, getroffen. Toch was er geen principieel ververzet. De sociaal-demokratische prof. Van Gelderen drong er bij de regering op aan om deze heffingen een tijdelijke werking te geven voor een jaar, tot 1 Mei 1941 en dan te overwegen, of andere bronnen zouden kunnen worden aangeboord. Verder hij een heffing van inkomens en vermogens van **in het buitenland wonende Nederlanders** en verhoging van de couponbelasting en belasting op andere renten.

Ook van andere zijden werden in de Kamer bezwaren geopperd, vooral tegen de verhoging van de suikeraccijns. Minister De Geer liet zich echter niet van zijn stuk brengen. Bovendien kondigde hij aan, dat ons in de komende tijd op dit gebied nog wel het een en ander te wachten staat. Hij denkt n.l. het volgende jaar o.a. de omzetbelasting van 4 op 5% te brengen en voorzover het weelde-artikelen betreft van 10 op 12½%.

Na een discussie, die niet veel om het lijf had, besloot de Kamer met 75 tegen 5 stemmen (tegen Stalinisten, N.S.B. en C.D.U.) het wetsontwerp aan te nemen. Het amendement van den heer Van Gelderen om de heffing op koffie te doen gelden tot 30 April 1941 werd verworpen met 54 tegen 24 stemmen. Een gelijksoortig amendement inzake verhoogde accijns op suiker nam de minister over. De overige heffingen, uitgezonderd de verhoging van de successiebelasting, zullen gelden tot 1 Mei 1943.

VEILIGHEID ZEEVISSERSCHEPEN.

De vliegtuigbombardementen op Nederlandse visserschepen, waarover in het vorige nummer van „De Arbeid" het een en ander is gezegd, hebben nogal wat beroering onder de zeevisserlieden gebracht, vooral naar aanleiding van de mededelingen, dat de veiligheidsmaatregelen aan boord van trawlers nogal wat te wensen overlaten.

De minister van Waterstaat heeft nu een commissie ingesteld, die tot taak heeft van voorlichting te dienen omtrent speciale veiligheidseisen voor zeevisservaartuigen in de bijzondere omstandigheden.

De heer P. S. van 't Haaff, inspecteur voor de scheepvaart, is als voorzitter van deze commissie benoemd en als secretaris zal optreden Ir. E. Smit, verbonden aan de scheepvaartinspectie te 's-Gravenhage. Voorts zijn als leden dezer commissie benoemd de heren: C. P. Dammen, hoofdbestuurslid van de Centrale Bond van Transportarbeiders te 's-Gravenhage; Ir. A. van Driel, scheepsbouwkundig adviseur van de scheepvaartinspectie te 's-Gravenhage; Jac. Groen, schipper te Katwijk; W. Janssens, inspecteur van de visserij in het eerste district te 's-Gravenhage; G. Mante, luitenant ter zee eerste klasse der Kon. Marine Reserve te 's-Gravenhage; J. v. d. Meule, hoofdbestuurder van de Centrale Bond van Transportarbeiders te Rotterdam; J. Polderman, voorzitter van de redersvereniging te IJmuiden; D. Taat, lid van het hoofdbestuur der redersvereniging voor de haringvisserij te Katwijk en C. v. d. Wal, hoofdbestuurder van de Nederlandse Bond van Christelijke Fabrieks- en Transportarbeiders te 's-Gravenhage.

Na het vergaan van de „Protinus" en het bombarderen van twee andere trawlers was, zoals wij reeds mededeelden, de animo onder vissers niet groot om uit te varen. Toch zijn er vorige week weer ververschillende trawlers naar zee gegaan.

ACTIES EN LOONBEWEGINGEN

MIJNWERKERS.

(B.). De overleg-machine blijft draaien, die draait maar steeds door, echter zonder dat de arbeiders er iets beter van worden. Integendeel, zij worden er slechter van. Want de prijsstijging gaat ook voort, dus wordt de **koopkracht minder.**

Op 1 April j.l. is de contact-commissie voor het mijnbedrijf bijeen geweest. De mijndirecties deelden mede, aldus lezen wij in een verslag in „Het Volk", dat zij ernstig hadden overwogen, hetgeen de vertegenwoordigers der vakbonden in de vorige vergaderingen hebben aangevoerd, doch dat deze nadere overweging geen wijziging had gebracht in haar overtuiging, dat de positie van de mijnwerkers, zowel wat de lonen als de overige arbeidsvoorwaarden betreft, bevredigend moet worden genoemd.

Bij de loonpolitiek moet bovendien het algemene landsbelang in het oog worden gehouden. De directies stelden derhalve voor de bestaande lonen en toeslagen onveranderd te laten, met dien verstande, dat de tijdelijke toeslag van vijf procent in de contractuële loonbedragen zullen worden opgenomen.

Wat de pensioenen betreft, herhaalden zij de reeds in de vorige vergadering gedane mededeling, dat zij bereid zijn na te gaan, in hoeverre verbetering nodig is.

Dan kwamen achtereenvolgens aan het woord de vertegenwoordigers van de R.K., Moderne en Christelijke Mijnwerkersbonden. De katholiek vroeg om een bedrag beschikbaar te stellen voor verbetering van de pensioenen der mijnarbeiders, in afwachting van de uitslag van het onderzoek, dat de oud-inspecteur-generaal der mijnen in opdracht van den minister van Waterstaat omtrent de pensioenen der arbeiders instelt.

De vertegenwoordiger van de moderne bond verklaarde, dat de mijnwerkers verwachten een loonsverhoging van ten minste 5 pct. Daarbij ware in het bijzonder aandacht te besteden aan de positie der laagstbezoldigden. Voorts drong hij opnieuw aan op toekenning van een vacantieslag. Van de zijde van de christelijke bond had men weer andere verlangens: o.m. doorbetaling van loon op christelijke feestdagen.

Maar de directies bleven van oordeel, dat de positie der mijnwerkers al mooi genoeg is. Zij gaan eerst weer eens overleg plegen met de regering over de kolenprijzen. De contactcommissie zal op 15 April opnieuw bijeen komen.

Intussen zijn de bedrijfsresultaten der mijnondernemingen over 1939 gunstig. Maar daarvan profiteren alleen de bedrijfsleiders en de aandeelhouders.

SPOOR- EN TRAMWEGPERSONEEL.

Ook het tramwegpersoneel wenst een duurtetoeslag. De moderne Nederlandse Vereniging van Spoor- en Tramwegpersoneel voert een „actie". Eind Maart was er onder haar leiding te Utrecht een bijeenkomst van afgevaardigden van personeel.

Het hoofdbestuurslid, **Peterse,** uitte zijn ernstige teleurstelling over de houding van den president-directeur der Nederlandse Spoorwegen, die tegen de wensen van verscheidene tramdirecteuren, die enige tegemoetkoming nodig achtten in, niet alleen weigert deze tegemoetkoming te verlenen, doch een behoorlijke behandeling van deze zaak bemoeilijkt.

Het standpunt van de directie van de N.S. schijnt te zijn, dat dan pas iets voor de trammannen moet worden gedaan, als voor het rijks- en het spoorwegpersoneel iets gedaan is.

In de vergadering kwam onder de afgevaardigden de aandrang tot actie naar voren, **doch actie werd door het hoofdbestuur van de hand gewezen,** zolang nog onderhandelingen mogelijk zijn.

En zo blijft het, ook voor het spoorwegpersoneel. Reeds lang is het verzoek om een duurtetoeslag voor het spoorwegpersoneel aanhangig gemaakt. Nu wordt er door de erkende spoorwegvakbonden onder leiding van de personeelraad op 18 April a.s. in Den Haag in de Dierentuin een besturen-congres gehouden. Als spreker zal daar optreden de heer **H. J. van Braambeek,** voorzitter van de personeelraad.

Als straks de regering en de dirctie van de Ned. Spoorwegen mogelijk 5 pct. toeslag verlenen, dan zijn intussen de prijzen der levensbehoeften met driemaal 5 pct. gestegen. Zo blijft er werk voor de heren onderhandelaars aan de winkel, maar het levenspeil der massa's gaat bij die methode steeds verder omlaag.

VEENBEDRIJF.

In het veenbedrijf van Drente en Overijssel dreigt een staking. Reeds lang wordt een actie gevoerd voor 20 pct. loonsverhoging. Ook de N.A.S.-Federatie van Landarbeiders is in een groot aantal plaatsen bij deze actie betrokken. Er is samenwerking met de andere landarbeidersbonden.

De verveners hebben zich bereid verklaard 10 pct. loonsverhoging te betalen onder voorwaarde, dat de regering toestemt in een verhoging van de turfprijzen. De samenwerkende organisaties hebben dit aanbod van de hand gewezen en aan de verveners bericht, dat zij desgewenst bereid zijn de besprekingen te vervolgen.

De veenarbeiders zijn dit keer niet bereid om zich met een kluitje in het riet te laten sturen, hetgeen wel hieruit kan blijken, dat in het rayon Emmer-Compascum, waar ook Emmer-Erfscheideveen onder gerekend wordt, de afdelingen van alle bonden de eis gesteld hebben van 30 pct. loonsverhoging. Dit zal voor de samenwerkende organisaties een reden temeer zijn om aan de eis van 20 pct. vast te houden.

Wij zien met belangstelling de verdere ontwikkeling van deze actie tegemoet. Het seizoen is reeds begonnen, zodat het thans voor de veenarbeiders de gunstige tijd is om hun actie te voeren.

VERGOEDING AAN ONGEHUWDE DIENSTPLICHTIGEN.

De minister van Defensie heeft met ingang van April een regeling vastgesteld, waardoor de mogelijkheid is geopend, dat ongehuwde dienstplichtigen, die door het verblijf in werkelijke dienst niet in staat zijn zekere geldelijke verplichtingen na te komen, in genot komen van geldelijke vergoeding.

De regeling betreft voornamelijk uitgaven voor kamerhuur, opbergen en bewaren van meubelen en andere goederen, ziekenfonds, begrafenisfondsen enz. vakbondscontributie, huisvesting gedurende verlof en loon van een tijdelijken vervanger in het bedrijf. Het ligt niet in de bedoeling, dergelijke uitgaven allen tot het volle bedrag te vergoeden. Zo is als algemene regel bepaald, dat — met uitzondering van het loon voor een vervanger — de gezamenlijke vergoeding ten hoogste 50 cent per dag bedraagt. Verder dat kamerhuur voor niet langer wordt vergoed, dan tot het einde van de maand, volgende op die van opkomst en dat vakbondscontributie slechts wordt vergoed tot een bedrag van ten hoogste 20 cent per week.

Voor den vervanger in een bedrijf zal de vergoeding ten hoogste *f* 1.50 per dag bedragen.

Zowel ten opzichte van het loon van zulk een vervanger als ten aanzien van al de andere uitgaven staat voorop, dat de vergoeding nimmer hoger zal zijn dan nodig is om den dienstplichtige in staat te stellen aan zijn geldelijke verplichtingen te voldoen. Wanneer hij dus, uit welke welken hoofde dan ook, deze verplichtingen kan nakomen zonder vergoeding te genieten, komt hij niet voor vergoeding in aanmerking. Ook wordt geen vergoeding voor het loon van een vervanger in het bedrijf uitgekeerd, indien dit loon uit de inkomsten van het bedrijf betaald kan worden.

Het ligt voor de hand, dat zij, die kostwinner voor familieleden zijn, in het algemeen van een vergoeding volgens de nieuwe regeling uitgesloten zijn. Voor zover nodig, genieten hun verwanten kostwinnersvergoeding en zijzelf kunnen gewoonlijk geen moeilijkheden hebben met kamerhuur, opbergen van meubelen en dergelijke. Echter kan het geval zich voordoen, dat de kostwinner niet met zijn verwanten samenwoont, zelfs op verre afstand van hen een betrekking bekleedt en in zulke gevallen kan het voorkomen, dat de verwanten wel met de kostwinnersvergoeding worden geholpen, maar de dienstplichtige zelf toch nog met geldelijke moeilijkheden zit. De nieuwe regeling laat de gelegenheid open om in dergelijke gevallen ook den dienstplichtige zelf in zijn uitgaven enigszins tegemoet te komen.

De regeling is in hoofdzaak van toepassing op ongehuwden. Echter sluit zij niet uit, dat ook gehuwden of zij, die men gewoonlijk met gehuwden gelijk stelt, voor een vergoeding in aanmerking komen, welke voor henzelf bedoeld is. Dergelijke gevallen zullen echter wel hoge uitzonderingen zijn. Men zal hier moeten denken aan gevallen, waarin b.v. de vader niet met vrouw en kinderen samenwoont en waarbij ook al weer geldelijke moeilijkheden voor den dienstplichtigen kunnen blijven bestaan, al genieten vrouw en kinderen kostwinnersvergoeding.

De dienstplichtige, die voor een z.g. vrijgezellenvergoeding in aanmerking wil komen, moet zich bij zijn commandant vervoegen om een daartoe strekkende vragenlijst te ontvangen. Deze vragenlijsten zullen binnen enkele dagen vanwege het Departement van Defensie aan de commandanten worden verstrekt. De dienstplichtige moet dan in deze lijst allerlei gegevens vermelden en haar vervolgens weder bij den commandant inleveren. Deze zendt haar aan den burgemeester van de woonplaats, die een onderzoek instelt en zijn bevindingen ook in de vragenlijst vermeldt. Dan gaat zij naar den minister van Defensie, die op de aanvraag beslist.

De uitbetaling van de vergoeding zal wekelijks geschieden door de zorg van de daarbij betrokken autoriteiten. Van tijd tot tijd zal worden gecontroleerd, of de vergoeding nog nodig is.

Naar de 200.000

Ledenstand van het R. K. W. V.

Uit „Herstel" van 29 Maart j.l. blijkt het R.K.W.V., op 1 Januari 1939 bestaande uit 181.786 leden te zijn gegroeid tot 191.507 per 1 Januari 1940. Een winstpercentage van 5.34, iets boven dat van 1938. In het jaar 1939 groeide het N.V.V. met 4.21 procent en het C.N.V. met 4.53 procent. Het spreekt vanzelf, dat men bij de leiding der katholieke vakbeweging content is. De bouwvakarbeiders hebben de grootste bond met 30.345 leden, dan de fabrieksarbeiders met 23.440 en de metaalfewerkers met 22.798 leden. Tussen de 10 en 20 duizend leden tellen de landarbeiders, de mijnwerkers en de textielarbeiders.

Een respectabel aantal, het ledental van het R.K.W.V. Het zou een factor van grote betekenis kunnen zijn in de strijd voor lotsverbetering. Het zou een kentering te weeg kunnen brengen in het optreden van de gehele vakbeweging. Dan zou er geen sprake meer van kunnen zijn, dat de zoveel grotere moderne vakbeweging zich zo lang van het proclameren van strijd kan onthouden, als nu reeds vele jaren gebeurd is.

Een dwaas, die deze kentering verwacht. Het korps katholieke vakbondsbestuurders maakt van ganser harte de „campagne" voor de „Nieuwe Gemeenschap" mee, geeft zich gaarne aan de stoutste verwachtingen over op het terrein van de collectieve arbeidsovereenkomsten en ordening en heeft er zeker geen bezwaar tegen, als de sterke man van de katholieke werkgevers Dr. Kortenhorst bij minister Jan v. d. Tempel aandringt op een wettelijk verbod van stakingen en uitsluitingen, dat de overwinning van recht, redelijkheid en rede zal bezegelen, zodat de klassenharmonie haar schoonste vruchten zal gaan voortbrengen.

Een gang naar Canossa

Giuseppe Garibaldi wordt fascist

Er was nog maar kort sprake van een arbeidersbeweging in enkele landen van Europa, toen de Italiaanse nationalist en vrijheidsheld Garibaldi naar Engeland kwam en de Engelse vakbeweging deze gelegenheid te baat nam om hulde te betuigen aan dezen strijder tegen onderdrukking en tyrannie. De Trade Unions van Londen zagen in hem den dapperen voorvechter in dienst van de vrijheid en begrepen, dat het op de weg van de arbeidersorganisaties lag om van haar solidariteit blijk te geven. Hij was het, die door het lichtende voorbeeld, dat hij persoonlijk gaf, geestdrift wist te wekken bij de massa van het Italiaanse volk en die daarmee de krachten mobiliseerde, welke aan de heerschappij van vreemde indringers een einde maakten.

Het moderne Italië werd geboren als een geconsolideerde staat, die zich zelf een weg baande in het moderne Europa.

In dat Italië kwam de socialistische arbeidersbeweging tot bloei, die na de wereldoorlog een massa-offensief tegen de kapitalistische orde op touw zette en die daarbij de nederlaag leed tegenover de heersende klasse. De arbeidersklasse toonde grote strijdbaarheid, doch concentreerde zich geheel op de directe strijd tegen de werkgevers, gaf zich geen rekenschap van de rol van de kapitalistische staat, die in overeenstemming met zijn wezen de massaactie van het Italiaanse proletariaat brak.

De Italiaanse bourgeoisie koos de kant van het opkomende fascisme en aanvaardde de dictatuur van Mussolini als de beste garantie voor de verdediging der kapitalistische orde.

Sedert dien bleef die dictatuur tot op heden gehandhaafd. In strijd met de door den ouden Garibaldi zo vurig verdedigde vrijheidsbegrippen werd de gehele socialistische arbeidersbeweging vernield, het opkomende geslacht werd met nationalisme vergiftigd, het chauvinisme ten troon verheven, een compromis tot stand gebracht met het daarvoor toegankelijke Vaticaan, de weg van de imperialistische verovering, ener niets ontziende machtspolitiek betreden.

Na de verdediging van de dictatuur van Mussolini nam ook generaal Giuseppe Garibaldi de vlucht uit zijn land, waarin de vrijheid was ondergegaan. Als politiek emigrant hield hij zich zestien jaar in Amerika op om thans naar zijn geboorteland terug te keren.

In de fascistische bladen — ook die van Holland — is het navolgende schrijven van dezen rouwmoedigen zondaar afgedrukt, dat door hem aan Mussolini is gezonden:

„Duce,
Na een verblijf van 16 jaar in de Verenigde Staten ben ik kort geleden naar Italië teruggekeerd, aanzien het mogelijk is, dat ik mijn moeder ga verliezen. Ik heb een diepgaande wijziging in het politieke en economische leven van het land onder leiding van Uwe Excellentie en de fascistische regering kunnen vaststellen. Ik wens U, Duce, mijn diepste bewondering voor het volbrachte werk te betuigen en ik vraag U, in de zekerheid van een nog grofer toekomst, mij wel te willen toestaan met U samen te werken op ieder gebied en in elke positie, welke U goeddunkt. Ik beloof U reeds nu mijn gedisciplineerde gehoorzaamheid en vast geloof."

Het ligt voor de hand, dat een dergelijke onderwerping geëxploiteerd wordt ten behoeve van het fascisme. De man zal in ruil voor deze openbare biecht, zeker in genade worden aangenomen en hier of daar in een lonende functie worden opgenomen. Dat komt in orde, hij brengt zijn naam mee.
orde, hij brengt zijn naam mee.

Alleen in Rusland bleek het onvoldoende, als opposanten hun strijd opgaven en openlijk hulde betuigden aan den overwinnaar. Zij werden dan voor de miserabelste karweien gebruikt om tenslotte in de meeste gevallen toch aan de kogel te worden prijsgegeven.

Giuseppe Garibaldi, die zijn moeder kwam opzoeken (en om dit zonder risico te kunnen doen, al duidelijk blijk moet hebben gegeven van zijn aanpassing bij het regiem van Mussolini) constateert de „diepgaande wijziging in het economische en politieke leven" en juicht den Duce toe voor het volbrachte werk. Hij ziet nog grote mogelijkheden in het verschiet. Hij bekijkt de wereld blijkbaar met andere ogen dan zijn grootvader. De beginselen, die hij vóór zijn emigratie, aanhing, ondergingen blijkbaar grote wijziging. Hij gevoelt zich krachtig genoeg om nuttig te kunnen zijn en levert behalve zijn persoonlijke bekwaamheden, zijn naam aan den overwinnaar uit.

Het staat er zo bij, dat men dikwijls mensen tegenkomt, die afkerig staan tegenover het Duitse nationaal-socialisme, doch die zich met het regiem van Mussolini zeer wel kunnen verenigen. Toen Hitler ernst ging maken van de annexatie van Oostenrijk bleek de Oostenrijkse kardinaal Innitzer zich grif met het nieuwe bewind te verzoenen: „Naast het kruis — het hakenkruis!" Vele katholieken wezen het optreden van dien kardinaal af, die echter nooit bezwaar maakten tegen de innige relaties tussen het Vaticaan en Mussolini. Waarom zou die bekeerde afstammeling van Garibaldi niet zijn oude plunje opbergen en een geestdriftig volgeling van den Duce worden?

Het zou een dwaasheid zijn te beweren, dat tijdens de 18-jarige dictatuur van Mussolini Italië **van kapitalistisch standpunt bekeken** generlei voordelen bereikt heeft. Een ander standpunt zal voor dezen Garibaldi nauwelijks gelden.

HET VERNIELDE POLEN

Voor de Meiviering!

Een uitgekozen gezelschap van Berlijners heeft op !5 April genoten van de première der film „Vuurdoop", die tijdens de luchtoorlog tegen Polen is gemaakt. Lezen wij het uitvoerige artikel van den Berlijnsen correspondent van „De Telegraaf" in dit blad van 6 April, dan wordt ons heel duidelijk, dat de oorlog in West-Europa nog moet beginnen en krijgen wij tevens een denkbeeld van hetgeen de op volle kracht gevoerde oorlog brengen zal.

Goering en andere kopstukken van het Hitler-regiem zetten luister bij aan de première. Aan het slot van de voorstelling verscheen de opperbevelhebber van de Duitse luchtmacht op het witte doek en sprak hij deze waarschuwing aan het adres van Frankrijk en Engeland uit:

„Wat onze luchtmacht tegen Polen volbracht heeft, dat zal zij herhalen tegen Engeland en Frankrijk."

Om de bewonderaars van de Duitse prestaties in Polen met een flinke dosis zelfvertrouwen en overwinningszekerheid te laden, verschijnt na die waarschuwing een maquette van Engeland op het doek:

„Het is alsof de toeschouwers in een duikbommenwerper zitten en in duizelingwekkende vaart naar omlaag schieten. Dan plotseling — een explosie en geheel Engeland lost zich op in de rook."

De Duitse vaderlanders verheugen zich in dit vooruitzicht, terwijl een lied weerklinkt waarvan de laatste woorden van het refrein zijn: „Bommen op Engeland..."

* * *

Wij nemen een deel van het verslag uit „De Telegraaf" over om de noodzakelijkheid van de strijd tegen de oorlog en zijn verschrikkingen te belichten. Die strijd kan niet krachtig genoeg gevoerd worden. Hij kan niet bestaan uit doffe aanvaarding van het noodlot; hij kan zich evenmin bepalen tot wachten op resultaten van hoogwaardigheidsbekleders, die zo nu en dan met vredesboodschappen komen.

Zolang de massa het verdraagt, dat de **Demon van verwoesting** op de mensheid wordt losgelaten, hebben de vernielende krachten vrij spel. Nog veel erger wordt het, als die massa zich door de propagandisten van patriotisme en oorlog laat opwarmen om zich met hart en ziel aan het oorlogsbedrijf te geven.

„Er is geen troost, geen helper", wanneer de verschrikkelijke moderne hulpmiddelen van de oorlogvoerende machten op „den vijand" worden losgelaten. De hulploosheid van de burgerbevolking openbaarde zich in de film „Vuurdoop" **ten volle:**

„Wij kennen de korte en tragische geschiedenis van Polens strijd tegen een overmachtigen tegenstander. De film illustreert de verschillende, elkaar snel opgevolgde stadia dezer ontwikkeling, welke eindigde met de vernietiging der Poolse armée en met de ondergang van een grote staat. Wij zien hoe de eerste Duitse vliegtuigformaties in de vroege ochtend van de eerste September startten en haar bommen afwierpen op de Poolse luchthavens. Onbegrijpelijk snel voltrok zich het noodlot. De Polen lieten zich verrassen en reeds in de eerste dagen van de veldtocht was de gehele Poolse luchtmacht lamgeslagen — men kan wel zeggen: vernietigd. Luchtgevechten komen er in de film dan ook niet voor. Er hebben geen luchtgevechten plaatsgehad. En wat er na de derde September nog in de luchtoorlog geschiedde, was niets anders dan een eenzijdige vernielingscampagne. In de lucht ontmoetten de Duitse vliegtuigen geen tegenstander meer en van de luchtafweer van de begane grond merkten zij zo weinig, dat men verbaasd moet vragen, wat de Polen met hun luchtdoelgeschut hebben gedaan.

De film laat zien, hoe de Duitse bommenwerpers in die eerste Septemberdagen dikwijls vijf-, zesmaal per dag heen en weer vlogen tussen hun startvelden en het vijandelijk doel. Met ongelofelijke snelheid werden de buiken der machines met bommen geladen en werden de tanks met benzine gevuld en reeds dreunden de motoren alweer, stoof het zware toestel over de startbaan.

Enige uren later vielen de barstende projectielen op Poolse wegen, op spoorlijnen, op gasfabrieken, dikwijls ook op onbeschermde huizen van burgers en boeren en overal stegen zware, sombere rookwolken in de hemel. Brand en verwoesting, dood en verderf — verbijsterende beelden. Trechters, waar een heel huis in zou verdwijnen, zijn de getuigen van de kolossale kracht der zware bommen. Ergens naast een spoorweg ligt, gehavend en ineengedeukt, een Poolse pantsertrein. Een wirwar van ijzer en hout, een onherkenbare chaos — dat is al wat overbleef van een Poolse munitietrein, die door vliegtuigbommen was getroffen.

En dan — opnamen van de slagvelden bij Radom, bij Kutno, aan de Bzura en de Boeg, waar de ingesloten, zich wanhopig verdedigende Poolse divisies uit de lucht werden bestookt, zonder dat zij zich daartegen konden verweren en zonder dat zij dekking konden zoeken. Geen slagvelden meer, maar slachtvelden.... wij zien een duikbommenwerper uit de wolken naar omlaag suizen, in duizelingwekkende vaart de aarde naderen, zijn verschrikkelijke lading uitwerpen. Uit technisch oogpunt beschouwd — prachtige opnamen. Op het laatste ogenblik vangt de piloot zijn machine op, brengt haar in evenwicht en vervolgt zijn weg, die getekend wordt door puinhopen en ruïnes, door vuur en rook.

Onvergetelijk zijn de opnamen van het brandende en walmende Warschau, eens de trotse hoofdstad van de Poolse staat. En onder de suggestie van deze vreselijke film bevinden wij ons in gedachten weer op het dak van de azijnfabriek in de Warschause voorstad Praga, vanwaar wij op de avond vóór de overgave van de stad dit overweldigende, doch onzegbaar trieste beeld der brandende stad met eigen ogen aanschouwden. Een heel land werd verwoest, zijn steden en dorpen platgebrand.... dat was de oorlog in Polen... dat toont deze film...

Waarom vertonen de Duitsers deze film der verschrikkingen? Het slot van de film geeft het antwoord. Generaal-veldmaarschalk Göring, de opperbevelhebber der Duitse luchtmacht, verschijnt op het witte doek en spreekt de waarschuwing uit aan het adres van Engeland en Frankrijk: „Wat onze luchtmacht tegen Polen heeft volbracht, dat zal zij herhalen tegen Engeland en tegen Frankrijk"."

Nog deze ene uitspraak over de film:

„In haar afschrikwekkende grootheid bewijst de film onmiskenbaar, dat het moderne luchtwapen een ontzaglijke uitwerking heeft en een strijdmiddel is, dat in het gevecht, in de aanval, van beslissende invloed kan zijn. De uitwerking van een luchtbombardement is van een geweld, dat nauwelijks door enig ander wapen bereikt zal kunnen worden".

* * *

Men kan er zeker van zijn: Er is nog climax te verwachten in het demonstreren der vernielende krachten van de moderne oorlog. Sedert 1935 hebben wij over het effect van luchtbombardementen vernomen uit Abessinië, China, Spanje, Polen en Finland. Het „socialisme" van Stalin bleek even vaardig in het hanteren van dit wapen als de imperialistische machten, die de mensheid voor een reeks van bloedige oorlogen plaatsen. Italië en Japan bevredigden koloniale aspiraties, toen zij het oorlogsbeest loslieten ter bereiking van hun doel. De botsing van de grote machten in Spanje en de overvallen van Polen door Duitsland en van Finland door Rusland, waren alle gekenmerkt door ruim gebruik van bommenwerpers, die zo voortreffelijke diensten aan de geweldenaars bewezen.

Kameraden, die minderheden van de arbeidersklasse der gehele wereld, die nog strijd voeren in de dienst van het socialisme, zijn **doende om zich op de internationale viering van de Meidag voor te bereiden.**

Nog is de arbeidersfeestdag in de eerste plaats aan de **verbroedering van het wereldproletariaat** gewijd. Oorlog aan de oorlog en daarom: „Oorlog aan de paleizen en vrede aan de hutten".

Oorlog aan de oorlog!

En dus: **Voor de arbeiders-Mei!**

Wij hebben de mededeling van een aantal plaatsen over Meivergaderingen, die belegd worden.

Waar mogelijk, moeten die Meivergaderingen in het openbaar gehouden worden. Het vloekt tegen het wezen van de Meiviering, dat men zich bij zulke gelegenheden opsluit in eigen kring!

Er zijn veel plaatsen in dit land, waar de aanwezige N.A.S.-organisaties nog geen maatregelen troffen om de Meidag van dit jaar tot **een dag van dapper getuigen** te maken. Dat kan nog... en het zou goed zijn als ook in de dorpen, waar zich N.A.S.-kameraden bevinden in strijdbereid samenzijn een protest tegen de imperialistische oorlog tot uitdrukking werd gebracht!

Kameraden... kent jullie plicht. Gij maakt immers deel uit van de revolutionnaire vakbeweging. Jullie stem moet gehoord worden!

EEN ENGELS BLOEDBAD.

KOLONIAAL BESCHAVINGSWERK.

Enige korte mededelingen in de pers en door de radio maakten gewag van een staking in het door Engeland bestuurde Rhodesia (in Afrika), waarbij enige duizenden arbeiders in de kopermijnen betrokken waren. Wij kennen geen bijzonderheden over de aard van het conflict. De koloniën van het Britse imperium hebben haar aandeel te leveren in de oorlog, die Groot-Brittanië voert voor de instandhouding van zijn wereldrijk. Men heeft blijkbaar tegenover gekleurde arbeiders in een voor de bewapeningsindustrie belangrijk bedrijf scherp geslepen en toen de staking een feit was bloedig geweld gebruikt om „de orde" te herstellen. Engelse troepen hebben op arbeiders geschoten.

Er waren veertien doden en twee en zeventig gewonden.

De zegeningen van Westers beschavingswerk zijn opnieuw **met een bloedoffer** gedemonstreerd!

Met name de bij het I.V.V. aangesloten vakbonden van alle landen zijn er van doordrongen, dat Engeland in de oorlog tegen zijn gevaarlijke concurrent **de zaak van recht en vrijheid** verdedigt en — niet te vergeten — die van de demokratie!

De gekleurde proleten, die getuigen waren van het jongste wapenfeit der Engelse ordebewaarders van Rhodesia, zullen zeker minder geestdriftig gestemd zijn voor Engelse vrijheid en Engelse demokratie dan de kopstukken van het Int. Vakverbond.

G. P.

De Zweedse Syndicalisten en de Stalinisten.

In het blad „De Syndicalist" van het N.S.V. d.d. 23 Maart lazen wij:

„Op dezelfde dag als ook het N.S.V. in congres bijeen zal zijn, n.l. op 7 April a.s., zal het Centrale Comité van onze Zweedse zusterorganisatie, de S.A.C., haar jaarvergadering houden en daar o.a. het standpunt bespreken, dat de S.A.C. heeft in te nemen ten aanzien van het toaetreden van Stalinisten tot haar organisaties.

Het bestuur van de S.A.C. heeft over de zaak een circulaire aan de plaatselijke arbeidssecretariaten gezonden, die wij vonden afgedrukt in „Arbetaren". In die circulaire wordt er op gewezen, dat het sluiten van het pakt tussen de Sowjet-Unie en Hitler-Duitsland, de brutale overval op Polen en Finland en de verdediging van een dergelijk verdrag en een dergelijke geweldspolitiek door de kommunisten, in vele kringen van de S.A.C. de vraag heeft doen rijzen, hoe men zich moet stellen tegenover het lidmaatschap van dergelijke lieden van de Zweedse syndicalistische beweging. Het vraagstuk is niet zo buitengewoon actueel, daar het aantal kommunistische leden van de S.A.C. uiterst gering is. Maar de vraag wordt gesteld en zal een meer actueel karakter kunnen krijgen doordien de reformistische (moderne) organisaties de Stalinisten van hte lidmaatschap buitensluiten, en deze nu een onderdak in de S.A.C. zouden kunnen zoeken. Het is te voorzien, dat zij dan zullen pogen van plaatselijke arbeidssecretariaten, waar zij er de kans toe krijgen, een platform te maken voor hun propaganda en werkzaamheid. Het is duidelijk, dat dit niet in overeenstemming is met de belangen van de S.A.C. De S.A.C. is verplicht zeer beslist stelling te nemen tegen alle fascistische elementen, óók tegen dezulke, die hun reactionnaire oogmerken achter socialistische termen pogen te verbergen.

Het bestuur van de S.A.C. maant de plaatselijke arbeidssecretariaten aan, geen kommunisten als lid in te schrijven, vóór over deze aangelegenheid een organisatorische beslissing is genomen.

(Zoals wij vroeger in „De Syndicalist" hebben uiteengezet, bestaat de S.A.C. niet uit federaties — zoals het N.S.V. — maar uit plaatselijke, alle leden van de S.A.C. ter plaatse omvattende organisaties, die wij hierboven plaatselijke arbeidssecretariaten hebben genoemd.)"

Wij vragen de aandacht onzer lezers voor deze informatie, die een zekere practische waarde bezit ook voor ons. Beslissend is in deze kwestie niet, of de structuur der Zweedse syndicalistische vakcentrale anders is dan die van de hier bestaande centrales, inclusief het N.A.S. en het N.S.V. In hoeverre de inrichting van de werklozenverzekering in Zweden afwijkt van die in Holland weten wij niet. Vermoedelijk is aan de bestaande verschillen toe te schrijven, dat de landelijke samenvatting van bedrijfsgenoten in federaties niet die grote invloed heeft kunnen krijgen op de ontwikkeling der vakbeweging als wij in Holland voor de gehele vakbeweging kennen.

Beslissend is voor het probleem van toelating der Zweedse Stalinisten tot de in dat land bestaande syndicalistische vakbeweging zeker wel, dat het Stalin-Hitlerpakt, de verdeling van Polen en de Moskouse veroveringsoorlog tegen Finland een zodanige weerklank vond onder de Zweedse syndicalisten, dat zij hun organisaties vrijwaren tegen Stalinistische ondermijning. Nadrukkelijk wordt in de syndicalistische vakbeweging de opvatting gehuldigd allen op te nemen ongeacht hun godsdienstige en politieke overtuiging. Dit neemt niet weg, dat nu ook de leiding van de Zweedse S.A.C. zich rekenschap geeft van moeilijkheden, die **in versterkte mate** uit de Stalinistische hoek kunnen komen, nu de moderne vakbeweging haar Stalinistische leden uitsluit. Men schijnt **practisch** genoeg te zijn in Stockholm om bij het weren van de volgelingen van de Zweedse C.P. uitsluitend de overweging te laten gelden: wij moeten ons dekken tegen elementen, die in dienst van hun partij tot benadeling van onze levensbelangen komen. Inderdaad kan het slechts daarom gaan, wanneer men zich in het bestuursbeleid door gezonde begrippen laat leiden.

Zodra het wezenlijke gevaar de bepalende factor wordt voor het treffen van afweermaatregelen kan handelend optreden tegen vernielers van de eigen vakorganisatie verwacht worden. Wie in zulke omstandigheden over het doel wil heen schieten en de stelling gaat verkondigen, dat de afweer gericht moet zijn tegen **alle** politieke organisaties zonder onderscheid, doet daarmee afstand van de enige mogelijkheid om vernielers van de eigen organisatie onschadelijk te maken. Nooit en nergens hebben wij kunnen waarnemen, dat men zich ging toeleggen op het uitstoten van alle politiek georganiseerde arbeiders. Men grijpe naar het royementswapen, liefst zo weinig mogelijk, doch zie er niet tegen op, met dat wapen de eigen organisatie te verdedigen, waar dat **moet.**

Dit is een kwestie van eer en leven der **eigen** organisaties.

Kascontrôle.

TRANSPORT GRONINGEN.

Ondergetekenden verklaren de boeken en bescheiden te hebben nagezien en in de beste orde bevonden.

De Commissie:

(w.g.) B. M. Pestman.
(w.g.) L. Kruizinga.
(w.g.) H. J. J. Waarheid.

P.A.S.-GRONINGEN.

Ondergetekenden verklaren de boeken en bescheiden van den penningmeester P.A.S.-Groningen te hebben gecontrôleerd en in de beste orde te hebben bevonden.

De Commissie:

(w.g.) S. Wijnberg.
(w.g.) M. J. Uny.
(w.g.) W. F. Oosterhuis.

OP VOOR ÉÉN MEI

DAAN WIJ ZIEN JE NODE GAAN!

Heus — Daan Groeneveld! Wij waren in verzuim. Anderen (uit Rotterdam) schreven een afscheidswoord in „De Arbeid. Anderen vertegenwoordigden het N.A.S. in de bijeenkomst, die door de Rotterdamse beweging belegd was. Wij moesten zelf in een andere plaats een vergadering meemaken.

Een verzuim moet hersteld! Wij werden mede daartoe gedrongen door het afscheidsartikel van Groeneveld, dat in het Rotterdamse propagandablad onzer transportarbeiders geplaats werd. Het verscheen in het nummer van 29 Maart, bevatte een korte levensbeschrijving van dezen kameraad, die met zo grote toewijding zijn werk deed in de revolutionnaire arbeidersbeweging. Aan die levensbeschrijving ontlenen wij de passages, die op onze aandacht beslag hebben gelegd.

Hij — Daan — behoort tot die grote groep van arbeiders, die „uit de provincie" naar de haven van Rotterdam getrokken werden. Op hem was de uitdrukking van toepassing „met provinciale inslag", die wij pas aantroffen in een verhandeling van den sociaal-demokraat Ratté. Die verhandeling gold uitbreiding van de werkgelegenheid voor Rotterdam. De heer Ratté kwam op de schone inval voor de havenarbeiders met „provinciale inslag" een lager loon te laten gelden om op die wijze winstzoekende kapitalisten in Rotterdam een bijzondere kans te geven! Deze heer Ratté heeft zich ook wel eens met de organisatie van transportarbeiders bezig gehouden.

Geef mij Daan maar en laat de S.D.A.P. haar knappen heer Ratté behouden! De „provincie" bleef op Daan Groeneveld aantrekkingskracht uitoefenen. Hij keert nu terug naar het land van herkomst, zestig jaar oud, nog robust al vielen zijn dagelijkse werkzaamheden bij de Federatie van Transportarbeiders hem de laatste tijd wat zwaar. Van ganser harte hoop ik, dat hij in zijn dorp nog vinden zal, wat hij er gaat zoeken. Hij is er de man niet naar om vrede te vinden in uitrusten. Hij bewees door de jaren heen, dat hij — 21 jaar gesalarieerd bestuurder bij de transportarbeiders — geen ambtenaar werd, die er de kantjes afliep. **Daan bleef zwaardvechter voor het beginsel** en werd niet moe bij het hanteren van dat wapen. Laat hem even aan het woord over zijn jeugd:

„Ik ben voortgekomen uit een gezin van 10 kinderen op het platteland. Ik had een vader, die zijn linkerhand miste en ik behoef dus niet te vertellen, dat het voor mijn ouders een hele prestatie genoemd mag worden om die 10 kinderen groot te brengen. Want voor een ieder is het duidelijk zou ik zo zeggen, dat er aan kleding en voeding in mijn jeugd nog wel het een en ander ontbroken heeft. Het was daarom, dat ik al vroeg in mijn prilste jeugd mee moest gaan helpen verdienen en daardoor mankeerde er ook nog al wat aan mijn onderwijs. En als je dan als jongen van 8 of 9 jaar bij de boeren werkte van 's morgens 5 à 6 uur tot 's avonds 7 à 8 uur, dan bleef er voor ontspanning niet véél meer over.

En wat was die ontspanning dan nog in die dagen op het platteland? Die ontspanning was 's avonds met een aantal jongens aan de dijk liggen en alle kattekwaad bedenken en uitwerken. Het was in die tijd, dat de eerste eisen door de opkomende socialistische beweging aan het kapitalisme en de overheid werden gesteld, waarbij ook de eis voor de 8-uren dag was. En ik kan jullie wel verklaren, dat deze eis vroeg in mijn kinderzieltje doordrong, waardoor bij mij het besef rijpte, dat er dan meer tijd voor ontspanning zou vrij komen. Er werd onder elkaar ook veel over de grote steden gesproken en vooral werd daarbij het leven van het proletariaat in die steden hoog opgehemeld, zodat je verlangde om vlug een grote zelfstandige kerel te zijn om naar een grote stad te kunnen verhuizen.

En toen ik dan ook na een tijd de Rijn bevaren te hebben, in Rotterdam aanlandde, en met het werkelijke leven van de arbeiders in die stad in aanraking kwam, rijpte bij mij ook al spoedig de gedachte, dat aan dat leven nog heel wat haperde, dat wil zeggen aan de middelen om te leven. Op deze manier kwam ik al spoedig in aanraking met socialistisch gezinde mensen. Maar ik werd toen nog door de verschillende schakeringen in die beweging wat heen en weer geslingerd."

Hij „slingerde wat heen en weer"..... maar hij groeide uit tot een man van overtuiging, die de kunst verstond zijn vakbewegingswerk in het teken van zijn beginsel te verrichten.

Hij was al in dat werk, toen de sociaaldemokraten doende waren **met de splijting van de vakbeweging** en koos van het eerste ogenblik stelling tegen hen. Hij voelde het aan, dat de koers van de moderne vakbeweging op de duur de strijdgedachte in het proletariaat zou vernielen.

De ervaringen van vele jaren bewijzen op heden, dat de sociaal-demokratische recepten voor de vakbeweging een toestand schiepen, waarin vele voordelen door de arbeidersbeweging verworven, prijsgegeven moesten worden en prijs gegeven werden, zonder strijd.

Zijn activiteit in de dienst van het N.A.S. vatte Daan Groeneveld in deze eenvoudige woorden samen:

„Kameraden, 36 jaar heb ik in de N.A.S.-beweging gewerkt, waarvan 21 jaar als bezoldigd bestuurder en vele ups en downs heb ik in deze beweging meegemaakt. Natuurlijk heeft het al die tijd niet op rolletjes gelopen. Vele moeilijkheden zijn er geweest, die om oplossing vroegen en het doet mij nog genoegen, dat ik met een groot aantal kameraden aan die oplossing mee heb kunnen werken. Behoudens enkele incidentjes, die zich zo nu en dan wel eens voor hebben gedaan, is de omgang met mijn kameradenbestuurders en leden toch altijd van die aard geweest, dat wij het er altijd volkomen over eens waren, dat onze strijdmethode de juiste was voor de ganse arbeidersklasse."

* * *

Een en twintig jaar bezoldigd bestuurder — dat spreekt het sterkst tot ons — en in het leven van elke dag verbonden met het beginsel enerzijds en met de arbeiders anderzijds. Geen ijdel woord was voor Groeneveld: „vakbewegingstrijd is klassestrijd", heeft alleen als klassestrijd blijvende waarde voor de arbeiderswereld.

Al vormden de havenarbeiders door hun beroep en door de verhoudingen in dit land de stoottroep van de proletarische klasse, zij waren deel van die klasse Hun vakstrijd moet als onderdeel van de klassestrijd gevoerd worden, willen zij zelf weerbaar blijven tegenover een machtig werkgeverdom.

Deze gedachte liet Groeneveld niet los, al werden de vakorganisaties van andere richting veel en veel groter dan zijn organisatie. In die gedachte vond hijzelf de kracht staande te blijven, toen de positie van de revolutionnaire arbeidersbeweging uiterst zwak was geworden in Rotterdam en toen reformisten en Stalinisten de N.A.S.-beweging aldaar uit het openbare leven dreigden te bannen. Omdat hij vasthield aan die gedachte kon Groeneveld in nauwe samenwerking met andere revolutionnaire kameraden de crisis overwinnen en de Rotterdamse beweging opnieuw voorwaarts drijven.

Gebonden aan het beginsel .... verbonden met de arbeiders in het bedrijf en met de werklozen. Hij groeide niet van hen af. Hij bleef een van hen. Hij liet zich niet voorstaan op kwaliteiten, die door het ambt als zodanig niet over hem uitgestort werden. Hij deed nooit kwasi. Hij pijpte nooit op. Hij wilde zijn kracht nooit zoeken in de schijn. Zo verwierf hij het recht bij zijn heengaan eenvoudige woorden van afscheid tot zijn maats te richten. Hij nam dat recht.

Aan zijn afscheidsartikel voegde hij nog een waarschuwend woord toe voor de Rotterdamse havenarbeiders:

„Havenarbeiders, als ik straks vertrokken ben, zullen er ook weer diverse praatjes de ronde over mijn persoon worden uitgestrooid. Er zal gezegd worden, dat ik een zwaar pensioen heb. Er zal gezegd worden, dat ik een handlanger van de patroons was, en wie weet, wat mij nog meer ten laste gelegd zal worden.

Jullie allen zijn in staat geweest — en nog in staat — dit alles te contrôleren, als je ten minste nog enige waarde aan deze praatjes hecht.

Maar neem dit van mij aan, dat ik nog altijd te uwer beschikking zal blijven, waar je mij ook nodig mocht hebben. Zelfs tot op de barricade!

Maar tevens wil ik u waarschuwen: **houdt al uw strijdorganen vrij van Stalinistische invloed,** want dat is het totale bederf in de arbeidersbeweging over de ganse wereld. Nog nooit is er een partij geweest, die zoveel kwaad en verwarring onder de arbeiders heeft gesticht dan juist deze verkapte (fascistische) Stalinistische partij.

Kameraden! Neem deze waarschuwing van mij nog ter harte aangezien ik niets liever zou willen dan dat gij binnen korte tijd in staat zult zijn je vrij te vechten van uw uitbuiters en de kapitalistische overheersing."

Het beste, Daan, in je nieuwe omgeving! Jij houdt kleur — ook daar. Maar node zien wij mannen als jij uit het dagelijkse werk verdwijnen.

Je neemt dat wel van mij aan, omdat je geen vreemdeling in Jeruzalem bent en precies weet, hoe laat het is.

4 April 1940. H. Sn.

Bouwvakarbeiders Amsterdam

Belangrijke vergadering voor leden met hun vrouwen, op DONDERDAG 18 APRIL a.s. des avonds 8 uur in het feestgebouw Lückner (oud „Harmonie"), Rozengracht 207—213. Vertoond wordt de zeer goede en leerzame film **„Sociale Wetgeving"**, welke toegelicht wordt door een deskundige van de Raad van Arbeid. Kameraad M. I. Roodveldt spreekt over de bepalingen der ziektewet voor het bouwbedrijf!

Zeer belangrijk! Toegang kosteloos. Uitsluitend op vertoon van het contributieboekje. Het bestuur.

ARBEIDERS
VERZEKERT UW LEVEN
bij
N.V. Levensverz. Maatschappij
„AURORA"
AMSTERDAM - HEERENGRACHT 82
Gunstige Polisvoorwaarden.

„AURORA"
sluit Volks-, Levens- en Pensioenverzekering

1 Meivergaderingen

In aansluiting op ons vorig bericht, waarin een aantal 1 Meivergaderingen zijn aangekondigd, nog de volgende mededelingen:

Dordrecht: 1 Mei 's avonds, spreker W. Smid.

Almelo: 1 Mei 's avonds, spreker E. Bouwman.

Hengelo: 1 Mei 's avonds, spreker A. Langkemper.

Schoonoord: 2 Mei 's avonds 7 uur, Café Trip, spreker A. Langkemper.

Leiden: 1 Mei 's avonds, spreker H. J. Bartels.

Haarlem: 1 Mei 's avonds, spreker D. Schilp.

Werkloosheid en Mobilisatie

Uit „De Kroniek" van het Verbond van Nederlandse Werkgevers van 5 April nemen wij het navolgende over, zijnde informatie over de werkgelegenheid en de werkloosheid vóór en na de mobilisatie. De gegevens verdienen de aandacht onzer lezers:

„In No. 2 van het Maandschrift van het Centraal Bureau voor de Statistiek worden onder bovenstaande titel de volgende mededelingen verstrekt.

Het Bureau ontvangt geregeld personeelcijfers van een kleine 900 industriële ondernemingen, die voor het groot- en middenbedrijf onzer nijverheid als representatief mogen gelden. Deze ondernemingen hadden vlak voor de mobilisatie rond 278.000 werkkrachten in dienst, waarvan ruim 22.000 werden gemobiliseerd, zodat er 256.000 aan de arbeid bleven. Eind September beliep de bezetting 259.000, eind December 262.000, d.i. dus resp. 2.900 en 6.000 meer dan onmiddellijk na de mobilisatie.

Deze cijfers leiden tot de conclusie, dat de werkloosheid tengevolge van het onder de wapenen roepen van vele werknemers wel is afgenomen, maar dat deze vermindering toch geenszins evenredig is aan de omvang der mobilisatie en dat vele plaatsen van gemobiliseerden onbezet zijn gebleven. Hiervoor zijn als voornaamste de volgende oorzaken aan te wijzen:

1e. vermindering van werkzaamheden in een deel der bedrijven in verband met de oorlogstoestand;

2e. gebrek aan geschikte vervangers voor de gemobiliseerden.

Vermindering van werk deed zich vooral voor in de scheepsbouw en de bouw- en aanverwante vakken; in verschillende exportbedrijven als de superfosfaat-industrie, de radio- en gloeilampenindustrie, de diamantindustrie, de exportslachterijen, de rijstpellerijen, de oliefabricage en de touwfabricage; voorts in min of meer luxebedrijven als de goud- en zilverindustrie en de banketbakkerijen. In de meeste van deze branches ging de inkrimping van personeel boven het aantal gemobiliseerden uit. In de scheepsbouw daalde de bezetting van 18.300 eind Augustus tot 14.100 eind December, d.i. met 4.200 man, waarvan nog niet de helft gemobiliseerden. Groot was ook de achteruitgang in de superfosfaatindustrie 40 pct., bij 9 pct. gemobiliseerden) en bij de touwfabricage (25 pct., bij 7 pct. gemobiliseerden). In de olie-industrie kon later de verloren werkgelegenheid hersteld worden wegens de fabricage van veevoeder, in de exportslachterijen wegens inblikwerkzaamheden voor de regering ten behoeve van de werklozen.

Het gebrek aan geschikte vervangers speelde vooral in het begin een rol. Sommige industrieën van verbruiksartikelen kregen het plotseling zeer druk wegens dekkingsaankopen of legerorders, b.v. de schoenenindustrie, de rubberindustrie, enkele textielbranches (vooral wol), de vleesconservenindustrie en de sigaren- en de sigarenindustrie; de mijnindustrie en voorts verschillende branches der metaalindustrie, waar reeds enige jaren een tekort aan geschoolde krachten bestond. In de mijnindustrie kon men in September nog slechts 6 pct., gerekend tot eind December nog slechts 50 pct. der gemobiliseerden vervangen, hetgeen ongewilde inkrimping der productie meebracht.*)

Overwerk en pogingen om tot herscholing te komen waren nodig om de ontstane achterstand in de uitvoering van orders te verminderen. B.v. ging men herscholen in de schoenenindustrie en in de sigarenindustrie. Opmerkelijk is, dat in sommige vroegere centra van laatstgenoemde bedrijfstak (o.a. te Amsterdam) nog altijd vele werklozen worden aangetroffen; deze zouden alleen door overplaatsing naar andere streken van het land weer aan de slag kunnen komen.

Ook werden de gemobiliseerden dikwijls niet vervangen, doordat men hun taak tijdelijk opschortte (b.v. bij minder belangrijke onderhoudswerkzaamheden) of deed overnemen door andere leden van het personeel.

Intussen zijn er ook verschillende bedrijfstakken, waar de gemobiliseerden vrijwel volledig werden vervangen, of waar meer plaatsen werden bezet dan er open waren gekomen. B.v. stond in de textiel-, de kleding- en de lederindustrie de personeelssterkte eind December weer ongeveer op het niveau van eind Augustus. Hetzelfde geldt voor de sigaren- en sigarettenindustrie, de brandkastenfabrieken en de rijwielfabrieken. Voor anderen kwam het peil van de bezetting boven dat van voor de oorlog. Voor de artillerie-inrichtingen, die speciaal voor Defensie werken, bedroeg die toeneming 16 pct. Zwaar te lijden van de oorlogstoestand hadden handel en scheepvaart. De inhoud der binnengekomen zeeschepen beliep in December nog slechts 1 millioen bruto-register-ton, tegen bijna 5 millioen in Augustus. Het goederenverkeer in de havens liep terug van 10 tot 3 millioen ton. In verband met het mijnengevaar lag ongeveer de helft van onze vissersvloot stil.

In de landbouw werd 10 pct. onder de wapenen geroepen. Het tekort aan personeel, dat hier en daar in het drukke seizoen reeds voorkwam, werd daardoor vergroot. B.v. was in West-Brabant een onvoldoend aantal arbeiders beschikbaar voor het rooien van aardappelen en suikerbieten."

*) Naar aanleiding hiervan kan worden medegedeeld, dat de buitengewoon dienstplichtigen van de lichtingen 1938 en 1939 onder de ondergrondse mijnwerkers, die per 1 April moesten opkomen, voorlopig uitstel hebben verkregen, zulks met het oog op de belangen van de mijnbouw.

Noordelijk comité voor propaganda en actie

Bovengenoemd Comité, waarvan kameraad W. A. Bouma, Gorechtkade 84 b te Groningen, secretaris is, is twee jaar geleden opgericht en daarvan behoeven de N.A.S.-organisaties in de provincies Groningen en Friesland geen spijt te hebben.

Wij zeggen dat niet, omdat wij tevreden zijn over voldoende aansluiting van de N.A.S.-organisaties bij het Noordelijk Comité voor Propaganda en Actie. In de beide genoemde provincies hebben wij ongeveer verschillende afdelingen en organisaties, waarvan er 17 bij het Comité zijn aangesloten. Dit aantal is veel te klein. Wil dus de propaganda in het Noorden op een breder front worden gevoerd, dan is aansluiting nodig, ook van die organisaties, die nog niet de noodzakelijkheid van aansluiting hebben ingezien.

Evenwel heeft het Comité in de afgelopen twee jaar zeer belangrijk werk in het belang van de propaganda verricht Er werden in die twee jaar ruim 54.000 manifesten uitgegeven en op zo doelmatig mogelijke wijze onder de arbeiders verspreid. Vergaderingen zijn gehouden in meerdere plaatsen in de provincies en er zijn tal van besprekingen met afdelingsbesturen over de propaganda voor het N.A.S. gevoerd, die er zeker ook toe bijdragen de onderlinge band tussen de N.A.S.-organisaties in het Noorden te versterken.

Maar er zou veel meer gedaan kunnen worden, wanneer, zo niet alle N.A.S.-organisaties van Friesland en Groningen, dan toch een overwegend deel zich bij het Noordelijk Comité aansloot. In deze zin is door het Noordelijk Comité voor Propaganda en Actie een circulaire gezonden aan alle N.A.S.-organisaties in de provincies Groningen en Friesland en aan de P.A.S.-en te Leeuwarden en Groningen. Wij ondersteunen gaarne de opwekking in deze circulaire om de aansluiting van N.A.S.-organisaties bij het Noordelijk Comité te helpen bevorderen.

V.V.V.O. Rotterdam

Grote „Piraten"-avond.

15 April a.s. in de grote zaal van Odeon, heeft Rotterdam een „piraten"-avond georganiseerd. Spreker: A. Menist. Medewerkenden zijn het Nederlands Radio-Cabarat-Ensemble; Frans Nienhuijs, conferenciere en voordrachtkunstenaar; Rita Ross, cabaretière; Nel Nienhuijs, pianiste-actrice en het bekende accordeonduo „Les Pico's". Voorziet u tijdig van kaarten. Met dit program zal het zeker storm lopen. De kaarten zijn verkrijgbaar aan de bekende adressen tegen de prijs van ƒ 0.18.

I. S. F.

1e VERANTWOORDING.

Januari 1940.

Zutfen contr. ƒ 1.65, kalenders ƒ 1.80, totaal ƒ 3.45; Hilversum contr. ƒ 3.25; Nieuwe Niedorp contr. ƒ 4.80, kalenders ƒ 1.50, totaal ƒ 6.30; Den Haag contr. ƒ 12.90, kalenders ƒ 45.—, totaal ƒ 57.90; Bussum Mevr. Br. ƒ 1.50; Transp.fed. extra fonds ƒ 40.—; R.S.A.P. extra fonds ƒ 10.—; Landarb. Schoonoord ƒ 1.50; Dordrecht contr. ƒ 6.45; Schiedam contr. ƒ 2.05; Hengelo kalenders ƒ 4.20; Zaandam contr. ƒ 20.—, kalenders ƒ 14.63, totaal ƒ 34.63; Arnhem contr. ƒ 8.70, lijsten AH 459 ƒ 7.10, AH 462 ƒ 6.07, AH 463 ƒ 5.75, AH 464 ƒ 6.20, AH 465 ƒ 4.04, totaal ƒ 37.86; Lemmer kalenders ƒ 1.50; Alkmaar contr. ƒ 8.50, kalenders ƒ 4.50, totaal ƒ 13.—; Rotterdam kalenders ƒ 106.88; Utrecht lijsten FIN 51 ƒ 0.99, no. 43 ƒ 6.15, no. 45 f 0.40, kalenders ƒ 0.50, af porti ƒ 0.13, totaal ƒ 7.91; Zwolle contr. ƒ 1.45, kalenders ƒ 2.70, totaal ƒ 4.15; Amsterdam contr. Groenau ƒ 13.50; Haarlem contr. ƒ 2.75, kalenders ƒ 4.75, totaal ƒ 7.50; Groningen contr. ƒ 4.40, lijsten AH 405 ƒ 13.02, totaal ƒ 17.42; Deventer contr. ƒ 13.50, kalenders ƒ 0.25, totaal ƒ 13.75; Enkhuizen contr. ƒ 2.55; Rotterdam, fransp.arb. fed. voor extra fonds ƒ 60.—, contr. ƒ 28.65, totaal ƒ 88.65; Amersfoort contr. ƒ 3.10; Wormerveer contr. ƒ 1.30; Fed. v. Transportarb. extra fonds ƒ 40.—; Nieuw-Amsterdam contr. ƒ 6.20; Rotterdam obligaties ƒ 6.—.

Totaal Januari ƒ 542.50.

Februari 1940.

Rotterdam Handelspers. ƒ 15.—; R.S.A.P. extra fonds ƒ 10.—; Nijmegen kalenders ƒ 0.62; A'dam contr. ƒ 29.10, lijsten AH 91 ƒ 3.77, AH 92 ƒ 1.65, AH 39 ƒ 2.10, A 19 ƒ 6.98, A 20 ƒ 6.72, retour telefoon ƒ 1.20, totaal ƒ 51.52; Utrecht kalenders ƒ 2.50; Deventer contr. ƒ 8.45, kalenders ƒ 4.50, totaal ƒ 12.95; Hilversum contr. ƒ 3.30, kalenders ƒ 4.95, totaal ƒ 8.25; Zutfen contr. ƒ 1.90; Stakerscomité bouwvakarbeiders ƒ 250.—; Delft contr. ƒ 9.25, kalenders ƒ 3.38, lijsten AH 491 ƒ 3.06, AH 493 ƒ 3.15, bonboekje AZ 576—600 ƒ 1.25, totaal ƒ 20.09; Den Haag van enige vrienden voor het extra fonds ƒ 13.—; Dordrecht contr. ƒ 5.—, kalenders ƒ 5.62, totaal ƒ 10.62; Schiedam contr. ƒ 2.90, bonnen AV ƒ 0.40, totaal ƒ 3.30; Bussum Mevr. Br. ƒ 1.50; Amsterdam lijsten A 21 ƒ 12.45, A 22 ƒ 1.40, totaal ƒ 13.85; Zwolle contr. ƒ 1.90; Groningen contr. ƒ 4.40, kalenders ƒ 8.25, totaal ƒ 12.65; Lemmer J. de R. ƒ 5.—; Arnhem contr. ƒ 7.10, kalenders ƒ 6.25, lijsten AH 458 ƒ 6.45, AH 460 ƒ 6.75, AH 461 ƒ 4.67, AH 577 ƒ 6.60, AH 590 ƒ 8.05, AH 592 ƒ 8.05, AH 594 ƒ 7.30, AH 595 ƒ 5.10, AH 596 ƒ 4.41, totaal ƒ 70.73; Amsterdam kalenders ƒ 33.75; Alkmaar contr. ƒ 5.—; Schoonoord kalenders ƒ 2.25; Amersfoort contr. ƒ 2.90; Rotterdam contr. ƒ 25.50; Haarlem contr. ƒ 4.25, kalenders ƒ 0.75, obligaties ƒ 5.—, totaal ƒ 10.—; Transportfed. extra fonds ƒ 50.—; R.S.A.P. extra fonds ƒ 12.50; Zwaagwesteinde kalenders ƒ 1.75; Lemmer kalenders ƒ 2.50.

Totaal Februari ƒ 651.53.

Januari	ƒ 542.50
Februari	„ 651.53
Totaal-generaal	ƒ 1194.03

J. v. d. Merc, penningmeester.

Solidariteit in de klassestrijd.

Op voor het I.S.F.